

6. Кодекс служебной этики государственных гражданских служащих Нижегородской области: от 01.12.2009 г. (с изм. от 12.03.2012, от 11.06.2013). – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.government-nnov.ru/?id=129338>.
7. Алексеенко Л.М. Економічний словник: банківська справа, фондовий ринок (українсько-англійсько-російський тлумачний словник) / Алексеенко Л. М., Олексієнко В.М., Юркевич В.М. – К. : Видавничий будинок «Максимум»; Тернопіль: «Економічна думка», 2000. – 592 с.
8. Головин С.Ю. Словарь практического психолога [Электронный ресурс] / Головин С.Ю. – Режим доступа : <http://www.vocabulary.ru/dictionary/25/word/rotekcionizm>.
9. Анцупов А.Я. Словарь конфликтолога [Электронный ресурс] / А.Я. Анцупов, А.И. Шпилов. – 2009. – Режим доступа: <http://www.vocabulary.ru/dictionary/887/word/rotekcionizm>.
10. О борьбе с коррупцией и протекционизмом : Закон Республики Молдова от 27.06.96г. № г.900-ХІІІ / Мониторул Офичиал ал Р. Молдова № 56 от 22.08.1996г. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.eubam.org/files/legislation/Law_on_fighting_corruption-Moldova.pdf.
11. Об утверждении положения о порядке прохождения службы в учреждениях и подразделениях уголовно-исполнительной системы Министерства юстиции Приднестровской Молдавской Республики: Указ Президента Приднестровской Молдавской Республики: от 07.02.2002 г. № 108 (редакция на 28.10.2004 г.). – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.rric.org/old_ver/files/doc/.
12. Зорин О.Л. Протекция как преференция в военно-служебных отношениях [Электронный ресурс]/ Зорин О.Л. – Режим доступа: <http://www.justicemaker.ru/view-article.php?id=25&art=3361>.
13. Протекционизм и карьеризм в России теперь считаются преступлениями. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.altaregion.ru/news/113395/&dd=28&mm=10&yy=2009>.
14. Кодекс профессиональной этики сотрудника органов внутренних дел Российской Федерации: Приказ Министра внутренних дел Российской Федерации: от 24.12.2008 г. № 1138. – Режим доступа: http://www.consultant.ru/document/cons_doc_LAW_85884/.

БОРКО А. Л.,

кандидат юридических наук, судья
(Апелляционный суд Херсонской области)

УДК 342.5+342.56(477)

ОСОБЛИВОСТІ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ СУДДІВ В УКРАЇНІ

Виконано аналіз теоретичних положень і адміністративно-правових засад дисциплінарної відповідальності суддів в Україні, охарактеризовано її механізм, визначена сутність, особливості та значення, а також обґрунтовано пріоритетні напрямки вдосконалення правового забезпечення дисциплінарної відповідальності суддів в Україні.

Ключові слова: адміністративно-правове регулювання, дисциплінарна відповідальність, судді, суддівська дисципліна, догана, звільнення з посади.

Выполнен анализ теоретических положений и административно-правовых основ дисциплинарной ответственности судей в Украине, охарактеризован ее механизм, определена сущность, особенности и значение, а также обоснованы приоритетные направления совершенствования правового обеспечения дисциплинарной ответственности судей в Украине.

Ключевые слова: административно-правовое регулирование, дисциплинарная ответственность, судьи, судейская дисциплина, выговор, увольнение с должности.

The analysis of the theoretical concepts and administrative-legal basis of disciplinary liability of judges in Ukraine is made; also it was characterized its mechanism, determined nature, features and value, as well as substantiated priority directions of improving legal providing of disciplinary liability of judges in Ukraine.

Key words: administrative-legal regulation, disciplinary liability, judges, judicial discipline, reprimand, dismissal.

Вступ. Своєчасне, законне та обгрунтоване застосування до суддів заходів дисциплінарної відповідальності, з одного боку, забезпечує їх незалежність і підкорення тільки закону, а з іншого боку – не допускає випадки зловживання суддівськими повноваженнями чи несумлінного ставлення суддів до них. Це вимагає встановлення чітко врегульованого і збалансованого механізму дисциплінарної відповідальності суддів із тим, аби вони у зв'язку з можливістю застосування до них заходів дисциплінарної відповідальності належним чином здійснювали свої повноваження, але сам інститут дисциплінарної відповідальності не використовувався як інструмент неправового впливу і тиску на суддів.

Сьогодні в умовах судово-правової реформи та приведення статусу суддів у відповідність із міжнародними стандартами інститут юридичної відповідальності суддів виступає перспективним напрямком реформування у напрямку посилення гарантій незалежності суддів й усунення недоліків існуючого порядку притягнення суддів до тієї чи іншої юридичної відповідальності. А відтак, в контексті вдосконалення статусу суддів і ефективності функціонування судової системи України й вбачаються актуальними питання дисциплінарної відповідальності суддів в Україні.

Зазначимо, що деякі аспекти юридичної відповідальності суддів раніше вже розглядалися у роботах таких вчених, як Л.Є. Виноградова, Р.З. Голобутовський, С.Є. Дідик, В.П. Кохан, Р.О. Куйбіда, С.В. Подкопаєв та інші. У той же час їхні дослідження здебільшого присвячені розкриттю специфіки лише окремих видів юридичної відповідальності суддів, не відображуючи при цьому сучасний стан правового механізму дисциплінарної відповідальності суддів в Україні і останні тенденції його реформування.

Постановка завдання. Саме тому метою нашої роботи є аналіз теоретичних положень і адміністративно-правових засад дисциплінарної відповідальності суддів в Україні, характеристика її механізму, визначення сутності, особливостей та значення, а також обгрунтування пріоритетних напрямків вдосконалення правового забезпечення дисциплінарної відповідальності суддів в Україні.

Результати дослідження. Передусім, відмітимо, що дисциплінарна відповідальність суддів в Україні має спеціальний характер і за підставами, дисциплінарними стягненнями та процедурою дисциплінарного провадження відрізняється від загальних правил дисциплінарної відповідальності працівників і державних службовців. Своєрідність дисциплінарної відповідальності суддів головною мірою зумовлюється особливим статусом і гарантіями незалежності суддів, а також характером виконуваних ними повноважень.

Дисциплінарна відповідальність суддів, за визначенням С.В. Подкопаєва [1, с. 21], являє собою самостійний різновид юридичної відповідальності суддів, що полягає в накладенні на порушника суддівської дисципліни несприятливих позбавлень морального, матеріального й організаційного характеру. Дисциплінарна відповідальність суддів виступає засобом забезпечення (підтримання, відновлення) суддівської дисципліни, тобто належної професійної діяльності та поведінки суддів відповідно до нормативно встановлених до них вимог. Тією чи іншою мірою в рамках дисциплінарної відповідальності суддів реалізується й загальна мета та функції юридичної відповідальності.

При цьому, як відзначає з цього приводу П.Ф. Карпечкін [2, с. 150], дисциплінарна відповідальність сприяє очищенню суддівського корпусу від суддів, що дискредитували свій авторитет. Хоча із цим у повній мірі не можемо погодитись, зважаючи на встановлене ч. 1 ст. 88 Закону України від 07.07.2010 р. № 2453-VI [3] обмеження видів дисциплінарних стягнень однією лише доганою. Вона спрямована здебільшого на офіційне засудження поведінки судді і попередження вчинення ним нових правопорушень, але сама по собі не вирішує питання «очищення суддівського корпусу».

Зазначимо, що дійсно реальне очищення суддівського корпусу в межах дисциплінарної відповідальності можливе шляхом звільнення судді з посади. Разом із тим на сьогодні звільнення судді з посади законодавчо не віднесене до видів дисциплінарних стягнень (що, наприклад, було передбачено першою редакцією нині вже недіючого Закону України від 15.12.1992 р. № 2862-XII [4]), хоча є таким за своєю природою та суттю. Тут слід уточнити, що ч.5 ст.126 Конституції України [5] встановлені різні об'єктивні та суб'єктивні підстави звільнення судді з посади, лише дві з яких мають безпосереднє відношення до порушення суддею суддівської дисципліни (нормативних вимог щодо професійної діяльності та поведінки суддів) – це порушення суддею вимог щодо несумісності та порушення присяги.

У зв'язку із цим розглядаємо як позитив передбачену проектом змін до Конституції України [6] заміну такої підстави звільнення судді з посади, як «порушення присяги» притягненням судді до дисциплінарної відповідальності за вчинення передбаченого законом дисциплінарного правопорушення, несумісного з подальшим перебуванням судді на посаді. Хоча у даному разі має йтися не про притягнення судді до дисциплінарної відповідальності як підставу його звільнення з посади (тобто звільнення де-юре відбувається поза межами дисциплінарної відповідальності), а про звільнення судді з посади як різновид дисциплінарного стягнення за певні дисциплінарні проступки. З метою забезпечення узгодженості підстав звільнення судді з посади та оптимізації механізму його реалізації доцільним вбачається, що випадки порушення суддею не лише присяги, але й вимог щодо несумісності повинні розглядатись в рамках єдиної процедури дисциплінарного провадження й відноситись до підстав застосування дисциплінарної відповідальності у вигляді звільнення судді з посади.

Слід вказати, що на неприйнятність обмеження сучасних заходів дисциплінарного впливу на судді лише доганою та недосконалістю існуючого раніше переліку дисциплінарних стягнень за ст. 32 попереднього Закону України від 15.12.1992 р. № 2862-ХІІ [4] вченими вже неодноразово зверталась увага. Зокрема, з урахуванням сучасної судово-правової реформи, крім догани, до дисциплінарних стягнень у науці пропонується відносити попередження [7, с. 81; 8, с. 15]; обговорення проступку [8, с. 15; 9]; звільнення з посади [10, с. 341-342; 11, с. 286-287]; звільнення з адміністративної посади у суді [8, с. 15]; усунення від провадження у справі, доручення виконання інших завдань в межах суду, штрафні санкції, тимчасове зупинення суддівських функцій [12, с. 17] тощо.

Враховуючи вищевикладене, як на нас, новою дієвою формою дисциплінарного впливу на суддів, нарівні з доганою (найм'якшим стягненням) і звільненням з посади (найсуворішим стягненням), може бути звільнення судді з адміністративної посади у суді, адже наразі адміністративне законодавство не врегульовує випадки дострокового припинення адміністративних повноважень судді у зв'язку з їх неналежним здійсненням (без одночасного припинення повноважень судді). Вважаємо, що це в значній мірі сприятиме ефективності внутрішнього судового управління, належній реалізації адміністративних повноважень у судах і незалежності суддів. Загалом же розширення переліку дисциплінарних стягнень має бути направлене на забезпечення співрозмірності та ефективності дисциплінарної відповідальності суддів в Україні.

Конструктивним, на нашу думку, є й направлення судді на обов'язкове підвищення кваліфікації, що спрямовується на попередження нових порушень суддівської дисципліни шляхом забезпечення більш високого рівня професійності відповідного судді. З іншого боку, у даному разі доволі сумнівним видається негативний характер для судді його направлення на підвищення кваліфікації, тому більш правильним буде застосування даного дисциплінарного стягнення виключно як додаткового до догани.

Дисциплінарна відповідальність суддів настає за вчинення ними відповідних дисциплінарних проступків. Загалом, узагальнюючи основні ознаки дисциплінарної відповідальності суддів, визначаємо дисциплінарний проступок як винне, протиправне порушення суддею суддівської дисципліни, тобто недотримання нормативно встановлених вимог щодо здійснення повноважень (прав і обов'язків) та поведінки професійного судді. При цьому чинним адміністративним законодавством наразі не регламентується ані поняття, ані конкретні склади дисциплінарних проступків судді, зокрема у чому О.Д. Новак вбачає «суттєвий недолік, який призводить до неефективності і певної невизначеності у застосуванні дисциплінарної відповідальності до суддів» [10, с. 336].

Підстави дисциплінарної відповідальності закріплені ст. 83 Закону України від 07.07.2010 р. № 2453-VI [3], але не як вичерпний перелік складів дисциплінарних правопорушень, а як загальний перелік випадків порушення суддівської дисципліни. На відміну від підстав дисциплінарної відповідальності, за нині вже недіючим Законом України від 15.12.1992 р. № 2862-ХІІ [4] підстави дисциплінарної відповідальності на сьогодні хоч і сформульовані дещо конкретніше, але, наприклад, вже безпосередньо не пов'язані з обов'язками судді, визначеними ч. 4 ст. 54 Закону України від 07.07.2010 р., порушення яких мало би, у першу чергу, визнаватись підставою дисциплінарної відповідальності суддів. Як наголошує І.Є. Марочкін [13, с. 9], відсутність чіткого й вичерпного переліку дисциплінарних проступків і їх складів відомою мірою зумовлює неоднаковість дисциплінарної практики і суб'єктивізм при притягненні суддів до дисциплінарної відповідальності. Це, у свою чергу, може мати наслідком порушення незалежності суддів і використання механізму дисциплінарної відповідальності для неправомірного впливу на них.

Зазначимо, що законодавчо визначені підстави дисциплінарної відповідальності суддів багато у чому подібні до передбачених ч. 2 ст. 32 Закону України від 15.01.1998 р. № 22/98-ВР [14] випадків порушення суддею присяги, зокрема це стосується упередженого розгляду справи, порушення строків розгляду справи і правил суддівської етики. Відсутність чіткого розмежування даних підстав в значній мірі ускладнює правильну кваліфікацію діянь суддів, в залежності від якої судді може бути оголошена догана або звільнено з посади. Викладене також залишає можливість для різноманітних зловживань у сфері притягнення суддів до юридичної відповідальності. Тому віднесення звільнення судді з посади у зв'язку з порушенням ним присяги до видів дисциплінарних стягнень сприятиме упорядкованості й узгодженості переліку підстав дисциплінарної відповідальності суддів в Україні, результатом чого має бути пропорційність застосовуваних дисциплінарних стягнень тяжкості вчинених дисциплінарних проступків та заподіяній ними шкоді.

Однією з підстав дисциплінарної відповідальності суддів, згідно ч.1 ст.83 профільного Закону України від 07.07.2010 р. № 2453-VI [3], визначено «істотні порушення норм процесуального права при здійсненні правосуддя». Перш за все, маємо вказати недостатню конкретність формулювання даної підстави дисциплінарної відповідальності суддів, що за відсутності об'єктивних критеріїв оцінки істотності тих чи інших процесуальних порушень суддів фактично створює умови для ситуативної та вибіркової кваліфікації діянь суддів.

Очевидно, що подібні істотні порушення суддями процесуального законодавства з метою посилення гарантій їх незалежності повинні бути чітко (а не вибірково як за п.1-3, 5 ч.1 ст.83 Закону України від 07.07.2010 р.) законодавчо закріплені. Критерієм істотності процесуальних порушень має бути ступінь

завданої ними шкода правам і законним інтересам учасників судового процесу та авторитету судової влади.

Зауважимо, що, оскільки дисциплінарна відповідальність суддів настає за порушення суддівської дисципліни, до її підстав мають відноситись порушення суддями не лише процесуального законодавства, але й будь-яких інших їх непроцесуальних службових обов'язків, відповідальність за порушення яких на сьогодні безпосередньо не передбачена. Лише у цьому разі забезпечення суддівської дисципліни матиме найбільш повний характер. Крім цього, як наголошує В.П. Кохан [11, с.285-286], підставою дисциплінарної відповідальності суддів має бути й протиправне невиконання або неналежне виконання суддею наданих прав, що так само є порушенням суддівської дисципліни. Тому вважаємо за належне сформулювати підставу дисциплінарної відповідальності суддів більш загальною як «протиправне невиконання або неналежне виконання суддею своїх службових прав і обов'язків, недотримання встановлених законом вимог і обмежень» із подальшою конкретизацією складів таких дисциплінарних проступків. Особливістю дисциплінарної відповідальності суддів є її не настання за добросовісними суддівськими помилками, коли суддя належним чином здійснював свої службові обов'язки і не мав умислу на порушення правових норм.

При цьому акцентуємо увагу, що заходи дисциплінарної відповідальності застосовуються до суддів за правопорушення як у службовій, так і неслужбовій сфері. Зокрема, йдеться про систематичне або грубе одноразове порушення правил суддівської етики, що підриває авторитет правосуддя, згідно п.4 ч.1 ст.83 Закону України від 07.07.2010 р. № 2453-VI [3]. На думку В.М. Василенко, у зв'язку із цим підставою дисциплінарної відповідальності суддів є не тільки порушення правових норм, але й порушення етично-моральних правил поведінки [15]. У дійсності ж дисциплінарна відповідальність за вищезазначеною підставою настає за порушення не стільки якихось абстрактних морально-етичних правил поведінки судді, як цілком конкретних норм права, що їх закріплюють. Такі правила суддівської етики нормативно визначені Кодексом суддівської етики, затвердженим Рішенням XI чергового з'їзду суддів України від 22.02.2013 р. [16], і стосуються поведінки судді під час здійснення правосуддя і його позасудової поведінки.

В аспекті забезпечення законного й обґрунтованого притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності за порушення правил суддівської етики першочерговим вбачається законодавче уточнення критеріїв систематичності та грубості таких порушень, що є обов'язковими ознаками для їх кваліфікації як дисциплінарного проступку. Іншою ознакою порушень правил суддівської етики має бути завдання ними шкоди не лише авторитету правосуддя, а авторитету усією судовою влади, про обов'язок судді, не порушувати який прямо вказується у тексті присяги судді згідно ч. 1 ст. 55 профільного Закону України від 07.07.2010 р. № 2453-VI.

Досить суперечливою виступає така підстава дисциплінарної відповідальності суддів, як неподання або несвоєчасне подання для оприлюднення декларації про майновий стан, зазначення в ній завідомо неправдивих відомостей (п.6 ч.1 ст.83 профільного Закону України від 07.07.2010 р. № 2453-VI [3]). Викладене безпосередньо не пов'язано з виконанням службових обов'язків судді, а тому й не повинно визнаватись порушенням суддівської дисципліни. Натомість за вказані порушення вже передбачена адміністративна відповідальність за ст.172-6 КУпАП від 07.12.1984 р. № 8073-X [17], суб'єктами якої у тому числі є й судді. На цьому прикладі додатково підтверджується нагальність приведення у відповідність один із одним різних видів юридичної відповідальності суддів в Україні.

Відзначимо, що відповідно до ч. 2 ст. 84 Закону України від 07.07.2010 р. № 2453-VI [3] право на звернення зі скаргою (заявою) щодо поведінки судді, яка може мати наслідком дисциплінарну відповідальність судді, має кожен, кому відомі такі факти. Раніше згідно ч.2 ст.97 попереднього Закону України від 07.02.2002 р. № 3018-III [18] право ініціювати питання про дисциплінарну відповідальність суддів надавалось лише окремим категоріям посадових осіб. При цьому, на думку В.П. Кохан [11, с. 287-288], таке розширення переліку осіб, які можуть звернутися зі скаргою на дії судді, є безпідставним, призведе до невиннованого зростання числа заяв від громадян, впевнених у неправомірних діях судді, що матиме наслідком велике навантаження на дисциплінарні органи. Маємо із цим не погодитись, адже право кожного громадянина ініціювати питання про дисциплінарну відповідальність суддів є важливою складовою громадського контролю за судовою владою та сприяє невідворотності дисциплінарної відповідальності суддів, не допускаючи замовчування відповідними посадовими особами фактів вчинення суддями дисциплінарних проступків. Своєчасне і належне реагування дисциплінарних органів за такими заявами позитивним чином позначається на рівні суспільної довіри до судової влади та її авторитеті. Якщо ж зростання числа заяв від громадян дозволяє виявити додаткові факти вчинення суддями дисциплінарних проступків, значне навантаження дисциплінарних органів не може вважатись марним.

Органами, що здійснюють дисциплінарне провадження, є одночасно і Вища кваліфікаційна комісія суддів України (щодо суддів місцевих і апеляційних судів), і Вища рада юстиції (щодо суддів вищих спеціалізованих судів і суддів Верховного Суду України) як за ст. 85 Закону України від 07.07.2010 р. № 2453-VI [3]. Загалом названі дисциплінарні органи мають незалежний статус у системі судоустрою України, і більшість їх складу становлять самі судді, що виступає гарантією невикористання іншими органами державної влади механізму дисциплінарної відповідальності для неправомірного впливу на суддів і судову владу, хоча це

й не знімає питання переважання суб'єктивізму і суддівського корпоративізму у діяльності даних дисциплінарних органів. Крім цього, наявність одразу двох дисциплінарних органів, які хоч і на різному рівні, але виконують фактично однакові повноваження, тим більше враховуючи остаточну невизначеність підстав дисциплінарної відповідальності суддів, може призводити до різної дисциплінарної практики.

З метою забезпечення єдності статусу суддів й рівних умов притягнення до дисциплінарної відповідальності суддів усіх рівнів актуалізується законодавче закріплення однакової правової процедури дисциплінарного провадження Вищою кваліфікаційною комісією суддів України та Вищою радою юстиції. На сьогодні ж механізми здійснення ними дисциплінарного провадження виявляють деякі відмінності та неврегульованість, зокрема в частині строків проведення відповідних перевірок, відкриття дисциплінарного провадження, призначення дисциплінарної справи для розгляду, застосування і зняття дисциплінарного стягнення, порядку відводу (самовідводу) під час розгляду справи тощо. У зв'язку із цим маємо погодитись із І.Є. Марочкіним [13, с. 10] щодо необхідної однакової порядку проведення перевірок і прийняття процесуальних рішень, забезпечення неможливості їх необгрунтованого ускладнення чи затягування, усунення неузгодженості таких процедур.

Слід звернути увагу й на потребі поширення відносно Вищої ради юстиції, передбачених ч. 2 ст. 84, ч. 2 ст. 88 Закону України від 07.07.2010 р. № 2453-VI [3] гарантій доступності та відкритості механізму притягнення Вищою кваліфікаційною комісією України суддів до дисциплінарної відповідальності, а саме щодо розміщення на офіційному веб-порталі відповідних зразків скарг (заяв) для повідомлення про порушення з боку суддів, а також інформації про притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності. Вважаємо, що ці та інші заходи забезпечуватимуть однаково високі й рівні умови доступності ініціювання питання про притягнення до дисциплінарної відповідності суддів усіх рівнів, а широке інформування громадськості про факти юридичної відповідальності суддів матиме як позитивний вихований вплив на суддівський корпус, так й сприятиме підвищенню суспільної довіри до судової влади.

Разом із тим досить позитивною особливістю механізму притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності виступає право на оскарження рішень про це, у тому числі до Вишого адміністративного суду України. Хоча, як на нас, вбачається певна нерівність гарантій статусу суддів місцевих і апеляційних судів із гарантіями статусу суддів вищих спеціалізованих судів і суддів Верховного Суду України. Зокрема, рішення про притягнення останніх до дисциплінарної відповідальності можуть бути оскаржені лише до суду, тоді як оскарження аналогічних рішень щодо суддів місцевих і апеляційних судів допускається і в адміністративному (до Вищої ради юстиції), і в судовому порядку. Проте у будь-якому разі, як слушно зазначає М.Г. Мельник [7], саме можливість звернення до Вишого адміністративного суду України значно підвищує рівень гарантій законності здійснення процедур притягнення судді до дисциплінарної відповідальності.

Висновки. Таким чином, механізм дисциплінарної відповідальності суддів в Україні виступає однією з важливих гарантій їх належної професійної діяльності, що забезпечує незалежність і недоторканність суддів, їх підкорення тільки закону, не допускаючи невиконання чи неналежне виконання суддівських повноважень. Основними особливостями сучасного механізму дисциплінарної відповідальності суддів в Україні виступає обмеження дисциплінарних стягнень лише доганою і недисциплінарний характер звільнення з посади судді. Усунення існуючих суперечностей й прогалин адміністративно-правового регулювання механізму притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності, беручи до уваги особливий статус і роль суддів, можливе шляхом прийняття окремого законодавчого акта, який би комплексно регламентував підстави, процесуальний порядок, строки і стадії притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності, права і обов'язки учасників такого дисциплінарного провадження, їх гарантії.

Список використаних джерел:

1. Подкопаев С.В. Дисциплинарная ответственность судей: да или нет? / С.В. Подкопаев // Российский судья. – 2001. – № 4. – С. 21-27.
2. Карпечкін П.Ф. Функції судів загальної юрисдикції в Україні: проблеми теорії та практики: дис... канд. юрид. наук: спец. 12.00.02 / Карпечкін Петро Феофанович; Інститут держави і права ім. В.М. Корецького. – К., 2005. – 212 арк.
3. Про судоустрій і статус суддів: Закон України: від 07.07.2010 р., № 2453-VI // Офіційний вісник України. – 2010. – № 55/1/. – Ст. 1900.
4. Про статус суддів: Закон України: від 15.12.1992 р., № 2862-XII // ВВР України. – 1993. – № 8. – Ст. 56.
5. Конституція України: від 28.06.1996 р., № 254к/96-ВР // ВВР України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
6. Про попереднє схвалення законопроекту про внесення змін до Конституції України щодо посилення гарантій незалежності суддів: Постанова Верховної Ради України: від 10.10.2013 р., № 636-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/636-18>.
7. Мельник М.Г. Про спеціальну дисциплінарну відповідальність суддів / Мельник М.Г. // Вісник Академії праці і соціальних відносин Федерації професійних спілок України. Серія: Право та державне управління. – 2012. – № 1. – С. 79-82.

8. Подкопаев С.В. Дисциплінарна відповідальність суддів: автореф. дис... канд. юрид. наук: спец. 12.00.10 / Подкопаев Сергій Васильович; Національна юридична академія України ім. Ярослава Мудрого. – Х., 2003. – 20 с.
9. Кохан В.П. Дисциплінарна відповідальність суддів у трудовому праві України: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.05 / Кохан Вероніка Павлівна; Східноукр. нац. ун-т ім. В. Даля. – Луганськ, 2011. – 20 с.
10. Новак О.Д. Особливості дисциплінарної відповідальності суддів / О. Д. Новак // Державне будівництво та місцеве самоврядування. – 2012. – Вип. 23. – С. 334-343.
11. Кохан В.П. Нове у законодавстві про дисциплінарну відповідальність суддів / В. П. Кохан // Держава і право. – 2010. – Вип. 50. – С. 284-289.
12. Голобутовський Р.З. Суддя як суб'єкт дисциплінарного провадження: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 / Голобутовський Роман Зіновійович; Нац. авіац. ун-т. – К., 2012. – 20 с.
13. Марочкін І. Дисциплінарна відповідальність суддів в аспекті єдності їх статусу / Іван Марочкін // Вісник Вищої кваліфікаційної комісії суддів України. – 2013. – № 1. – С. 8-13.
14. Про Вищу раду юстиції: Закон України: від 15.01.1998 р., № 22/98-ВР // Офіційний вісник України. – 1998. – № 6. – Ст. 206.
15. Василенко В.М. Дисциплінарна відповідальності суддів України: підстави, порядок та особливості дисциплінарного провадження / Василенко В. М. // Право і безпека. – 2011. – № 3 (40).
16. Про затвердження Кодексу суддівської етики: Рішення XI чергового з'їзду суддів України : від 22.02.2013 р. // Вісник Верховного Суду України. – 2013. – № 3.
17. Кодекс України про адміністративні правопорушення: від 07.12.1984 р., № 8073-Х // ВВР Української РСР. – 1984. – № 51. – Ст. 1122.
18. Про судоустрій України : Закон України: від 07.02.2002 р., № 3018-III // Офіційний вісник України. – 2002. – № 10. – Ст. 441.

ВОЛІК В. В.,

кандидат юридичних наук,
заступник начальника управління
начальника відділу по роботі
з проектами розпорядчих актів
юридичного управління
(Донецька міська рада)

УДК 352.656

ДО ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ КОМПЕТЕНЦІ СУБ'ЄКТІВ У СФЕРІ ПЕРЕВЕЗЕНЬ МІСЬКИМ ТРАНСПОРТОМ

Стаття присвячена дослідженню компетенції суб'єктів у сфері перевезень міським транспортом. Виявлено, що у різних суб'єктів існує різний обсяг компетенції. Наявність компетенції регламентована чинним законодавством та окремими актами господарського та адміністративного характеру.

Ключові слова: міський транспорт, перевезення, суб'єкти, компетенція.

Статья посвящена исследованию компетенции субъектов в сфере перевозок городским транспортом. Установлено, что у разных субъектов существует различный объем компетенции. Наличие компетенции регламентировано действующим законодательством и отдельными актами хозяйственного и административного характера.

Ключевые слова: городской транспорт, перевозка, субъекты, компетенция.

The article is devoted to the competency of the subjects in the sphere of transportation by public transport. It is established that different subjects there are different amount of competence. The presence of the competence specified in the current legislation and separate acts of the commerce and administrative nature.

Key words: urban transport, transportation, subjects, competence.

Вступ. Сфера перевезень міським транспортом включає в себе багато суб'єктів. Суб'єктами виступають такі, що здійснюють регулювання та контроль в цій сфері, суб'єкти, що споживають або замовляють послуги, та суб'єкти, що надають послуги у цій сфері. Ці суб'єкти наділені певною компетенцією, яку вони

